

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

HET EVANGELIE WIL MEER GEVEN.

„Wij verlangen van niemand, dat hij het goede, dat hij reeds verwierf, wegwerpe; wij vragen hem slechts te komen om meer te ontvangen. Wat zou het zijn wanneer de gehele wereld het Evangelie aannam? Zij zou dan oog tot oog zien en de zegeningen Gods zouden uitgestort worden over de menschen, en dat is, wat ik van ganser harte wensch.“

Joseph Smith

Het „Onze Vader“.

Op Zondag, 22 Maart 1891, werd door ouderling Charles W. Penrose de volgende rede gehouden:

Het is mij inderdaad een groote blijdschap heden met de heiligen in dit groote gebouw te vergaderen. Daar ik geroepen ben tot U te spreken, hoop ik door den heiligen geest geïnspireerd te worden, zoodat ik in staat zal zijn datgene tot de vergadering te zeggen, waardoor zij gezegend en opgebouwd zal worden.

Om te beginnen wensch ik U eenige; ons allen welbekende verzen uit den bijbel voor te lezen, welke gevonden worden in Mattheus 6: 9—13.

Het in deze passage voorkomende gebed wordt gewoonlijk het „Onze Vader“ genoemd.

Christus gaf het Zijn discipelen als een voorbeeld of wijze van gebed. Het is niet gegeven om bij iedere gelegenheid herhaald te worden, zooals vele christenen doen. Eveneens is het een verkeerd idee dat een gebed onvolledig is als deze regels er niet aan toegevoegd worden.

De twee voorafgaande verzen geven duidelijk de reden aan, waarom de Heiland deze vorm des gebeds aan Zijne discipelen gaf:

„En als gij bidt, zoo gebruikt geen ijdel verhaal van woorden, gelijk de heidenen: want zij meenen dat zij door hunne veelheid van woorden zullen verhoord worden.

Wordt dan hun niet gelijk; want uw Vader weet wat gij van noode hebt, eer gij Hem bidt.“

Christus sprak deze woorden voor Hij hen het „Onze Vader“ gaf en na het uitspreken van dit gebed voegde Hij er aan toe:

„Want indien gij den menschen hunne misdaden vergeeft, zoo zal uw hemelsche Vader ook u vergeven;

maar indien gij den menschen hunne misdaden niet vergeeft, zoo zal ook uw Vader uwe misdaden niet vergeven.“

Het schijnt dat velen, die den christelijken godsdienst aangenomen hebben en belijden in Christus te gelooven, van deze gebedswijze zijn afgeweken. Ze zijn de zoo juist gelezen instructies vergeten en verwachten door hun woorden-veelheid, verhoord te worden.

...Het zijn geen veelheid van woorden of herhalingen die den Heer behagen, maar de ernstige wensch van een nederig hart. En dit zal beantwoord worden, hoe gebroken of onzuiver de taal ook zij. Terwijl aan den anderen kant, hoe bloemrijk de taal van het gebed ook zij en zij geeft de gevoelens des harten niet weer, zoo is het geen waar gebed.

Het streven van vele christenen is om de welsprekendste taal in hunne gebeden te gebruiken; ze meer voor de gemeente dan voor God uitsprekende. Eenmaal werd van een gebed gezegd: „Het was het schoonste gebed ooit in een vergadering te Boston uitgesproken.” Wij nu behooren in aanmerking te nemen, hetgeen Christus over dit onderwerp zegt, en in 't verborgen bidden, dan zullen wij in 't openbaar beloond worden. Wanneer wij in 't algemeen bidden, zoo zou het voor de vergaderden zijn, hunne wenschen uitdrukkende en de zegeningen vragende die zij behoeven in geloovig vertrouwen dat onze bede verhoord zal worden.

Het „Onze Vader” bevat vele beginselen en geboden. De eerste zin is: „Onze Vader, die in de hemelen zijt.” Hier treden twee ideeën sterk op den voorgrond. In de eerste plaats wordt ons geleerd God aan te roepen als „Onze Vader”. Hij is de Vader van ons allen, de Schepper van ons bestaan, want wij zijn kinderen van Hem. Hij is, zooals Paulus zegt: „De Vader onzer geesten.” (Hebr. 12 : 9), en dit niet in een mysterieuzen of figuurlijken zin, maar in waarheid en werkelijkheid. Het geestelijk gedeelte van ons bestaan komt van boven, terwijl het lichamelijk gedeelte uit de elementen dezer aarde zijn samengesteld.

De mensch is een dubbel wezen, twee naturen bezittende en gerekend naar onze geestelijke natuur is God onze Vader, zooals Hij de Vader van Jezus Christus is, want Hij zeide: „Ik vaar op tot mijn Vader en uw Vader, tot mijn God en uw God.”

Indien dan God onze Vader is, volgt er op dat het geheele menschedom broeders en zusters zijn; onverschillig van welke kleur, ras, bloed of nationaliteit zij zijn.

De groote, eeuwige God, de Vader zijnde, zijn wij alle broeders in den geest, zoo niet in het vleesch. Dit beginsel behoort door iedereen begrepen te worden, zoodat wij elkaar zullen bejegenen als broeders, leden van dezelfde, groote familie.

Ten tweede leeren wij, dat het groote Wezen, dat wij aanbidden een verblijf een woonplaats heeft, „hemel” genaamd. Gewoonlijk wordt door de christenen verondersteld, dat God een Wezen is die alle ruimte vult zonder zelf eenige plaats in te nemen.

Hier leerer wij te bidden: „Onze Vader, die in de hemelen zijt.” Er wordt niet gezegd, die den hemel, aarde en hel vervult, maar die in den hemel woont.

Zoo ook Christus, toen Hij tot Zijn Vader terugkeerde, voer op ten hemel. Daar is de plaats waar onze Vader in Zijn persoonlijkheid verloeft.

Hij is een Wezen, individualiteit en vorm bezittende, naar wier gelijkenis wij geschapen zijn. Om deze reden zei Paulus, dat wij onze hoofden niet zouden bedekken wanneer wij bidden.

Dit idee verschilt van de meening, die gewoonlijk onder de christenen heerscht, maar is een der grondbeginselen van de heiligen der laatste dagen.

De volgende zin is: „Uw naam worde geheiligd.” De naam van God moet in eere gehouden worden. De menschen bezitten het recht niet dien naam voor onheilige doeleinden te gebruiken.

Het is een heilige wet en wij zijn verplicht die te houden.

Het beginsel, in dit gebed onderwezen, om de heilige naam niet noodeloos te gebruiken, zelfs niet te dikwijls te herhalen, wordt bewezen door het feit dat de naam van het hoogere priesterschap veranderd is en genoemd werd het priesterschap naar de orde van Melchizedek, inplaats van het priesterschap naar de orde van den Zoon van God, om het te dikwijls herhalen van den naam der Godheid te vermijden. Bedenk daarom dat deze naam nimmer nutteloos gebruikt zoude worden.

„Uw koninkrijk kome.” Er ligt veel beteekenis in deze weinige woorden, door velen echter verkeerd begrepen.

De woorden beteekenen dat het koninkrijk der hemelen hier op deze aarde zal kome. Vele christenen verwachten ergens heen te moeten gaan om dat koninkrijk binnen te treden, maar ons is onderwezen om te bidden voor deszelfs komst hier op aarde.

De volgende woorden: „Uw wil geschiede gelijk in den hemel alzo ook op aarde,” bevatten dezelfde gedachte. Wanneer dit vervuld is zal het koninkrijk er zijn.

Het doel van ons bestaan hier op aarde is, de wereld voor te bereiden en te zuiveren totdat het koninkrijk zich heeft uitgebreid van pool tot pool en van kust tot kust.

De dienstknechten van den Allerhoogste hielden steeds dit grootte doel voor oogen om de aarde op deze gelukkige gebeurtenis voor te bereiden. Onze Zaligmaker zegt in de bergrede: „De nederigen zullen het aardrijk beërven.” Johannes zag dit in zijn visioen vervuld, toen hij de groote, verlostte scharen aanschouwde, die gekroond zullen worden en met Christus in glorie op deze aarde zullen regeeren. Hij hoorde het gezang der verlostten, meldende dat Christus door Zijn bloed uit iedere natie had gered en dat zij met Hem op aarde zouden regeeren. Daarom is ons onderwezen voor de komst des koninkrijks te bidden en te werken voor de heiliging der aarde.

Dit gebed zal ten volle beantwoord zijn als kwaad niet meer zal bestaan en Satan gebonden is, wanneer er geen verdriet, noch pijn, noch dood zullen zijn, wanneer God de tranen Zijner eens bedroefde kinderen zal wegwischen met hen zal wonen en hun God zijn. Johannes zag de aarde aldus geheiligd en zij geleek een zee van glas.

met vuur vermengd. Dezelfde verheerlijkte toestand der aarde is voorspeld door de oude profeten, die zeiden dat het lam en de leeuw tezamen zouden nederliggen, dat de vijandschap tusschen mensch en dier zou verdwijnen, dat het gif der slang zal weggenomen worden, dat pijn noch droefheid zullen heerschen, maar dat de aarde vervuld zou worden met de wetenschap Gods en de regeering van gerechtigheid zou bestaan.

Wanneer dit vervuld is, zal het koninkrijk gekomen zijn, de wil Gods op aarde gedaan worden, Christus aan het hoofd van het menschdom staan, terwijl God zal zijn „alles in allen”.

Hebben alle oude profeten niet naar dien tijd uitgezien en heeft de Heiland Zijn discipelen niet uitgezonden met de boodschap, dat het koninkrijk nabij was?

Vele vergelijkingen gaf hij aangaande dit koninkrijk. Ook vergelijkt hij het met een mosterdzaadje dat groeide en de grootste boom werd. Dit beteekent, gelijk alle werken Gods, klein beginnen, trapsgewijze groeien en ontwikkelen tot volle wasdom.

De profet Daniël quoteert het als: „Den steen zonder handen uit de bergen gehouwen.” De leeringen, welke deze voorspellingen bevatten, zijn dezelfde. Het koninkrijk komt niet direct in zijn volheid doch zal langzaam aan grooter worden en zal op deze aarde zijn, welke onze geboorteplaats is naar het vleesch en ons toekomstig tehuis en hemel.

De aarde vervult de mate harer schepping en zal daardoor verheerlijkt worden en een geschikte plaats wezen voor de geheiligden, geschikt voor de tegenwoordigheid van God en bekleed met Zijn heerlijkheid.

De kerk en het koninkrijk zijn niet identiek, ofschoon zij zeer nauw met elkaar in verband staan.

„In de kerk is het evāngelie van het koninkrijk. Het is een voorbereiding voor die heilige regeering. Het zal niet ten volle gevestigd zijn totdat Christus komt, die de koning is. Wij leven in de dagen van de komst des koninkrijks.

„Als leden der kerk is ons geleerd, onderdanig te zijn, aan de bestaande regeeringen waaronder wij leven, zoolang zij er zullen zijn. Want de daargestelde machten zijn verordineerd door God, maar wij naderen een tijd, dat alle dingen dezer wereld zullen verdwijnen voor het hemelsche koninkrijk. De koninkrijken dezer wereld zullen het koninkrijk van God en Christus worden. Laten wij ons bereiden voor de gebeurtenissen, welke komende zijn en indien wij bidden: „Uw koninkrijk kome, Uw wil geschiede gelijk in den hemel alzo ook op aarde,” ook ons deel doen in het werk om den weg te effenen voor deze belangrijke gebeurtenis.

„Geef ons heden ons dagelijksch brood.”

De vraag kan gesteld worden, waarom zouden wij bidden om ons dagelijksch brood, als wij alles bezitten wat wij begeeren. Het antwoord is, dat wij dit gebed niet in een egoïstischen geest moeten bidden.

We zeggen „Onze Vader”, niet mijn Vader, geef ons heden ons dagelijksch brood. Velen zijn er die hun dagelijksch brood niet hebben en wij zouden zoowel voor hen als voor onszelven bidden. Wanneer wij dit doen, zouden wij, zoover als in ons vermogen ligt, hen helpen aan het noodige. Wat baat het een zegen af te vragen in een gebed als wij zelven niet gewillig zijn.

Daaron zegt Jacobus: „Indien er nu een broeder of zuster naakt zouden zijn, en gebrek zouden hebben aan dagelijksch voedsel, en iemand van u tot hen zou zeggen: Gaat henen in vrede, wordt warm en wordt verzadigd, en gijlieden zoudt hun niet geven, de nooddriftigheden des lichaams, wat nuttigheid is dat?”

Vergeet niet de behoeften van anderen en indien gij voldoende bezit, zie toe dat anderen ook het noodige hebben, onverschillig welk geloof, ras of ander verschil er moge zijn.

Op deze aarde is genoeg voor iedereen. Het gebrek is door ongelijke verdeling. Wanneer het koninkrijk is gekomen en Gods wil is volbracht, op de aarde gelijk in den hemel, zullen allen voldoende hebben en niemand zal gebrek lijden.

„Vergeef ons onze schulden gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren.”

Hoeverder onzer zouden werkelijk volle vergeving ontvangen, indien ons zou geschieden naar dit gebed?

Hoogstwaarschijnlijk zouden wij een groote schuld in de boeken tegen ons hebben.

Er wordt ons geleerd vrijelijk te vergeven, zooals het geschreven is: „Ik de Heere zal vergeven, dien Ik wil, maar Ik eisch, dat gij een iegelijk zult vergeven.” Dit is de les die dit gebed bevat. De geest van Christus is genade en vergeving en dit is wat wij moeten aankweken. Laten wij er voor zorgen onze medemenschen te behandelen zooals wij behandeld wenschen te worden door onzen hemelschen Vader.

Er zijn dezulken, die hun schuld tegenover God, in de gevangenis uit zullen boeten totdat de laatste penning is betaald, met dezelfde mate gemeten wordende, waarmede zij anderen gemeten hebben.

Ik wil daarmede niet te kennen geven dat men er niet voor zoude zorgen zijn schuld te betalen. Integendeel, iedereen zou trachten dit wel te doen. De armen hebben het recht niet te denken, dat de rijken, wie zij geld schuldig zijn, genoeg bezitten, zoodat dit hen rechtvaardigt de beloften te breken en hun verplichtingen niet na te komen.

Wat een arme leent is hij verplicht terug te betalen. Indien wij een belofte maken, zijn wij verplicht dien te houden, zelfs tot onze eigen schade.

Het breken van trouw, verbintenis of belofte, is een van de zonden deze eeuw en mishaaft God.

Maar niettegenstaande dit, laten wij niet te precies met elkaar zijn, maar handelen in den geest van verdraagzaamheid en genade, welke de geest van het evangelie is.

„Leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van den booze.”

Het is duidelijk dat God zelf niet iemand in verzoeking zal brengen, maar soms laat Hij dingen toe, die Hij had kunnen verhinderen. Toestanden welke in staat zijn ons te verleiden. Dit is noodzakelijk, daar de mensch een vrijen wil heeft en de volle gelegenheid moet hebben te kiezen tusschen goed en kwaad, zoodat hij geoordeeld kan worden naar zijn werken. De menschen zoeken zelf dikwijls de verleiding op en geven dan iemand anders de schuld. Wij vragen om niet in verzoeking te worden gebracht, maar dan wordt van ons verlangd de verzoeking niet zelf op te zoeken. Het veiligst is, zoo ver mogelijk van den rand des afgronds weg te blijven.

Als wij niet op onze hoede zijn, maar het gevaar tegemoet gaan, kunnen wij vallen niettegenstaande onze goede voornemens.

Terwijl we op de aarde vertoeven, zullen we aan verzoekingën worden blootgesteld.

Jezus werd op verschillende manieren verzocht, maar Hij overwon. Nadien kon Hij zeggen, „want de overste dezer wereld komt, en heeft aan mij niets.”

Niets was er in Zijn natuur, dat de verleider in beweging kon brengen. Hoe zalig zoude het zijn als wij instaat waren hetzelfde te zeggen, wanneer wij door volharding alle invloeden van den verleider hadden overwonnen. Bidt om verlossing van den booze.

„Want Uw is het koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid, in der eeuwigheid.”

Waarlijk, God zal verheerlijkt worden voor alle dingen die goed zijn.

De eer van onze verlossing zal Hem worden toegeschreven. Door Zijn genade kwam Jezus en stierf voor de zonden der wereld.

Zonder Hem zou er geen zaligheid zijn voor de levenden en geen verlossing voor de dooden. God legde het plan voor onze verlossing, daarom, Hem zij de heerlijkheid en de eer.

Wij mogen getrouw werken voor de opbouwning van Zijn koninkrijk, maar Hem komt de eer toe van hetgeen wij tot stand zullen brengen.

De adem, welke wij inademen is de Zijne; de aarde, welke wij bewerken is Zijn aarde; de levenskracht in ons wezen is Zijn Geest. Alle macht, alle wijsheid is van Hem. Wij zijn Zijn schepselen, het werk Zijner handen. Wat wij bij machte zijn te verrichten als boeren, mechaniciëns, schrijvers, kunstenaars, predikers, staatkundigen, regereers, zijn we slechts aan Hem verschuldigd. De herstelde heerlijkheid en het komende koninkrijk zijn van Hem en wij kunnen daarom in waarheid zeggen: „Uw is het koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid in der eeuwigheid. Amen.”

Wat een mensch moet doen om zalig te worden.

ORSON F. WHITNEY.

Het Evangelie „de kracht Gods tot zaligheid” heeft als fundament het verzoeningswerk van Christus; eën daad van liefde, eën genadegift van God aan den mensch.

Allen, zoe wel de boozen als de rechtvaardigen, hebben er voordeel

van, want door het verzoeningswerk hebben allen deel aan de opstanding. En dit is strikt rechtvaardig.

Adams nakomelingschap werd niet door eigen schuld aan den dood toegewezen; daarom is het redelijk, dat de verlossing ook onvoorwaardelijk is. Maar verlossing is geen zaligheid en zaligheid is geen hoogste zaligheid. Na de opstanding komt het oordeel en het is dan, dat wij verantwoording moeten afleggen van onze daden. Allen zullen verlost worden, maar niet allen zullen ontkomen aan de verdoemenis en velen van hen, die zalig worden, zullen toch niet smaken de hoogste zaligheid.

Verlossing is vrij, maar onze zaligheid moeten wij „uitwerken” en hoogste zaligheid verkrijgen wij alleen door voortdurend opwaarts stijgen.

Alhoewel in beginsel alles afhangt van de genade Gods, zijn toch de verschillende graden van zaligheid de vruchten van 's menschen gehoorzaamheid aan het Evangelie.

Toen Adam en Eva het Goddelijk Gebod overtraden door van de verboden vrucht te nemen, was het, alsof het menschdom in een diepte gevallen was, waaruit het niet door eigen kracht kon opstijgen. Zij konden niet opklimmen, omdat zij niet wisten hoe te klimmen en zelfs al hadden zij het geweten, dan nog waren zij zonder de middelen, die noodig zijn om te kunnen stijgen. Menschelijke pogingen konden zonder Gods hulp niets tot stand brengen tot bevrijding. De mensch, in zijn sterfelijken staat, had geestelijke voorlichting noodig, daar hij alles vergeten had, waar hij eertijds kennis van droeg. Hij had een ladder noodig, waarlangs hij kon opstijgen uit de diepte. Deze ladder is het Evangelie van Jezus Christus. Voordat het binnen bereik van den gevallen mensch geplaatst was, kon hij niet hooger klimmen, hoe groot zijn intelligentie of behendigheid ook mocht zijn.

Maar nu is de ladder nedergelaten en als de mensch zijne van God gegevene krachten wil gebruiken, benevens alle middelen, die voor het doel zijn aangeboden, dan kan hij stijgen van aard tot hemel, hooger en hooger.

Als hij weigert te klimmen, wie anders dan hemzelf is het te wijten, dat hij onderaan blijft, op den bodem van de diepte?

Het Evangelie is geen beletsel voor den mensch om zichzelf te helpen. Het is niet de bedoeling, dat het 's menschen pogingen overbodig maakt. Het zijn de door God gestelde middelen, die deze pogingen succes kunnen geven. Zij doen voor den mensch, wat hij niet voor zichzelf kan doen.

Er wordt van hem verwacht, dat hij doen zal wat hij kan, niet meer. Gehoorzaamheid tot aan de grens van ons kunnen is alles wat God van ons eischt.

Welke bijzondere handelingen worden van den mensch verlangd, voordat Hij, die hem verlost, hem evenzoo kan zalig maken? Wat moet de mensch doen voor zichzelf, zoodat hij kan genieten van de groote dingen, die ten zijnen behoeve gedaan zijn? Met andere woorden: hoe zullen zij, die het burgerrecht zoeken van het Koninkrijk

der Hemelen, het verkrijgen? Wat zijn de Goddelijke wetten van naturalisatie?

Soortgelijke vragen werden aan Petrus gedaan, — den Galileeschen visscher, die het hoofd was van de twaalf speciale getuigen van den Heiland — toen hij predikte op het Pinksterfeest: „Christus en dien gekruisigd,” en de verslagen menigte uitriep: „Mannen, Broeders, wat moeten wij doen?”

Daar werd een vraag opgeworpen, die de geleerdste filosoof van die eeuw niet kon beantwoorden.

Caesar, die zulk een groote wereldmacht bezat, zou een verkeerd antwoord gegeven hebben, als hem die vraag was gesteld: „Wat moet de mensch doen om zalig te worden?”

Niet alzo de Galileesche visscher. Hij wist het en zeide hen ronduit: „Bekeert U en een iegelijk van U worde gedoopt in den naam van Jezus Christus voor de vergeving van zonden en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.”

Deze eischen zijn niet veranderd; ze zijn heden ten dage nog van kracht en zij zullen geldig zijn, zoolang het Evangelie wordt gepredikt waarvan de zaligmaking der wereld afhangt.

Petrus zeide niet; dat dit alles was; hij beantwoordde alleen op duidelijke wijze een vraag die hem gesteld werd.

Geloof, Bekeering, Doop en de Gave des Heiligen Geestes, dat zijn de beginselen, die ons inwiden in het Evangelie. Tezamen met de andere beginselen die daarop volgen, vormen zij de Ladder der Zaligmaking, neergedaald van de Eeuwigheid aan het begin der Tijden, om den sterfelijken mensch te redden van de diepte waarin hij gevallen was.

Deze beginselen waren de middelen, waardoor onze groote Stamvader Adam na zijn verdrijving uit Eden, de Goddelijke tegenwoordigheid herkreeg, waaruit hij verbannen was; en dit zijn de middelen, waardoor zijn nageslacht bij volkomen gehoorzaamheid, hem kan volgen in de Celestiale Heerlijkheid. Dezelfde ladder die hij beklom, tot buiten het bereik van de gevolgen zijner overtreding, zal het geheele menschelijke geslacht, — dat van hem erfde de uitwerking van den val — moeten beklimmen; of zij zullen nooit Gods aangezicht zien in eeuwige glorie.

C. F. S.

Zij die de liefde wegnemen uit het leven, nemen de zon uit de wereld. De onsterfelijke goden hebben ons niets gegeven dat beter is of ons meer geluk schenkt.

Cicero.

Leert het heden, te besteden,

In den dienst van onzen Heer.

Uren ijlen zonder wijlen,

En er keert geen enkel weer.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
JOHN P. GIBBYWHITE.

Assistent:
C. ZAPPEY.

Indrukken onzer reis naar „Het Westen”.

door WILLEM WOLTJER.

(Vervolg.)

Pinksteren vierden we in Londen op een aangename wijze; broeder Roothoff ging met eenige zendelingen Zuid Londen bezoeken en heeft een prettigen tijd met de dames en heeren leden. Ik bezocht een mijner vrienden, met het doel hem en zijn vrouw het Evangelie te verkondigen en laat eenig leetuur voor hen achter. Ik bevond hen zeer geïnteresseerd, hoewel dit de onverschilligsten van allen waren. Met dezen reisde ik naar Holland terug in 1913. Over het algemeen is het mij niet tegengevallen en hoop dat het zaad, gestrooid onder hen allen, vruchten mogen dragen. Ik had het geluk hun volkomen vertrouwen te hebben en terwijl ik met iemand sprak die het Evangelie op de gewone wijze aanviel, wat eenigen strijd uitlokte, daar dit gedaan werd door iemand die om schuld Holland verliet, was er een oude man die zeide: wel je bent altijd waar geweest jegens ons, waardoor wij willen aannemen dat je niemand zou bedriegen op die wijze; dit stelde mij ten volle vergoed voor het onaangename moment juist gehad, toch gevoel ik dat de goede gevoelens niet zouden duren met enkelen.

Londen is niet meer die florissante plaats van voor den oorlog. De vermindering der bevolking is voldoende bewijs dat ze verbazend achteruit gegaan is. Het schijnt of de helft der bevolking zonder werk is en collectes van allen aard worden daar gehouden. Men kan niet, zonder door een half dozijn aangehouden te worden, de City bereiken. De oorlog heeft verbazend veel te niet gedaan en hoe lang zal het duren voor de gewone regel van zaken weer wordt waargenomen. Er zijn heel wat weduwen en weezen. Bij een mijner vrienden was een kindje van acht jaar, een kleindochtertje, die haar vader en moeder beiden mag men wel zeggen, door den oorlog verloren had. Terwijl zij bij mij zat en ik haar vertelde hoe ik haar gekend had als een klein bundeltje doeken en kleeren, fluisterde ze mij in het oor, uncle William, I wished you were my daddy. oom Willem, ik wenschte dat u mijn papa waart, in welke woorden haar geheele ziele lag, nu de liefkoozingen van een vader moettende missen.

Pinkstermaandag gaan duizenden menschen naar buiten en ieder tracht dat een plaats te vinden in elke gelegenheid of middel van publiek vervoer, wat in den morgen tamelijk goed gelukt, daar niet ieder op hetzelfde uur uitgaat, doch als het avond wordt wil ieder terug en dan is er zoo'n gedrang, dat de politie genoodzaakt is

of de employées dier vervoergelegenheden, de menschen op een rij te plaatsen en er zelf bij te blijven om te veel gedrang te voorkomen. Dien nacht hebben er duizenden moeten achterblijven die geen reisgelegenheid meer konden verkrijgen.

Woensdagmorgens om 7 uur gaan we op stap voor de reis naar Southampton en om half negen zeggen we Londen voorgoed vaarwel. Aan het Waterloo-station zijn verscheidene Israëlieten, Zionisten, die een afgevaardigde voor een congres in Amerika uitgeleide doen, ze zien er erg rabbinistisch uit, allen hebben lange baarden en echt joodsche typen.

Door een schoone landsreek van golvend terrein met boschrijke dreven, komen we ten slotte in Southampton aan, waar de treip geheel tot aan de boot rijdt. Weinig moeite wordt ons hier in den weg gelegd om aan boord te komen. Hier vinden we broeder Aukema, zijn vrouw en zoon, die door zwaaien en roepen onze aandacht trekken.

De „Adriatic” is nog grooter dan de „Rotterdam”. Langzaam drijft ze van den wal; als ze alles voor elkaar heeft en op stroom ligt, voert ze eigen stoom en zijn spoedig uit het gezicht der wuivende menigte. Als eindelijk de kust ook onzichtbaar geworden is, roept de bel ons voor het diner naar beneden, en gedurende het diner naderen we Boulogne, waar twee kleinere booten aanleggen om passagiers en post aan boord te brengen. Wanneer dit is volbracht is ook Boulogne en de Fransche kust spoedig uit het gezicht. We besluten, nu met ons vijven zijnde, de gebeden gezamenlijk te doen, waarvoor we onze hut gebruiken, die grooter zijnde. Na het gebed gaan wij nog even aan het dek, doch niets interessants ziende, besluiten ook wij onze kooi op te zoeken en genieten een goeden nachtrust. De zee, hoewel de wind sterker is geworden, is nog kalm, maar het vaartuig heeft wat meer deining, wat een oorzaak is voor sommigen om onpasselijk te worden. „De morgenstond heeft voor menigeen geen goud in den mond,” en ze zien zoo bedrukt over dat groote watervlak als wilden ze zeggen, „hoe lang nog.” Zuster Aukema heeft haar eersten aanval te pakken en gevoelt zich erg naar. Eentonig gezicht van lucht en zee. De stemming der passagiers is nog niet om veel pret aan boord te vinden. De maaltijden worden tot dusver goed bezocht en ook wij doen ons te goed. Het zag er naar uit of het weer minder aangenaam zou worden en er regen en wind zou komen wat echter goed verliep tot verademing der meesten. De boot is nu evenwel een aardige wipplank geworden, te zien naar haar steven was een aardige afwisseling. Door de mist worden er 's nachts signalen gegeven die de rust verstoren, want zoo'n sirene maakt een aardig gehuil in den nacht. De zee was niet zoo goed meer en verscheidene bleken dan ook absent aan het ontbijt. Wij schijnen goede zeelui te zijn, wat, als we het woord analyseeren, zeker waar is, tenminste het laatste gedeelte. Door beweging en vast voornemen niet aan de zeeziekte toe te geven, houden zich velen op de been. Een Italiaansche jonge

man is zeer ziek en bijna de geheele reis over. Wij bezoeken elke tafel en laten, voorzover dat gaat, het ons goed smaken; doch de keuken kon niet bijzonder worden geroemd. De passagiers tonen nu meer toenadering tot elkaar. We maken kennis met een zwarte, een dokter, die zijn studie in chirurgie in Edinburg heeft voltooid; hij is een zeer intelligente baas. We hebben met hem over het Evangelie gesproken voor hetwelk hij zich zeer interesseerde, vooral voor het voorbestaan wat hem zeer redelijk voorkwam, hoewel hij zich daarin vreemd gevoelde, dacht hij het een oplossing voor vele vraagstukken te zijn. Wat ons vooral trof was zijn moeders raadgevingen die hij in elken brief ontving, vanaf den tijd dat hij zijn ouderlijk huis verliet. Nimmer vergat ze hem te schrijven „mijn zoon vergeet je gebeden niet,” beschaamd dat niet vele blanke moeders die toch zooveel meer bevoorrecht zijn. Als u hem had gehoord „waarom”, zeide hij, „werd ik met zulk een zwarte huid geboren, die mij achterstelt bij de blanken, want tot dusver worden wij niet gelijk gerekend. Sommige menschen schrikken terug om zich met ons te associeeren alsof we zwart afgeven, en onder de huid zijn we niets anders dan de beste blanke. Wij maakten een zeer goeden indruk op hem en beloven hem in Utah gekomen, lectuur te zenden, welke belofte door broeder Roothoff reeds in Chicago wordt vervuld.

We hebben een drukken tijd met de verklaring van onze geloofs-beginselen, en maken vele vrienden. Vooral een Israëliet, een resident van Philadelphia, een zeer bespraakt en ontwikkeld persoon, met wien we kennis maakten door een gesprek over godsdienst begonnen bij een Katholieken Ier, die op eenigszins minder aangename wijze broeder Roothoff aanviel, door een dame te vragen of hij haar trachtte te bekeeren. Toen ik me erin mengde, door mijn kennis van de taal beter instaat zijnde dan broeder Roothoff, viel ook deze den katholieken aan en vroeg mij, nu mijnheer, wat denkt u van de katholieken, nadat hij dezen reeds op lamelijk scherpe wijze was aangevallen waar ik nimmer een vriend van hen geweest, waarop ik antwoordde, dat we in al de bewegingen der verschillende denominaties een bewijs konden vinden van den grooten afval en dat daardoor zooveelen trachten iets nieuws en naar hun dunken iets beters te fabricceeren, waardoor zij steeds verder van de waarheid verwijderd werden. De belofte evenwel geschonken en verkondigd door geïnspireerde mannen zou worden of moest zijn vervuld en diende door het volk te worden onderzocht. Wij die thans weder het herstel verkondigen, maken aan het volk openbaar dat de hemel weder is ontsloten en rechtstreeks instructies hebben verkregen om de menschen bekend te maken,

Ik vertelde hem van het herstel van het oude priesterregime, waar hij met aandacht naar luisterde; ook de geschiedenis van het boek van Mormon werd door hem nauwkeurig gevolgd. Hij scheen zeer tot mij aangetrokken sindsdien en heb menig goed gesprek met hem gehad. In Salt Lake City kreeg ik later een brief van hem, waarin hij zijn wensch bekend maakte, mij weder te mogen ontmoeten om

gesprekken van dergelijken aard te kunnen hervatten. Wij zijn werkelijk dankbaar tot den Heere dat Hij ons in een gelegenheid stelde Zijn Woord zelfs op de zee bekend te maken, waardoor ons de reis geen oogenblik te lang is gevallen.

Wij bereikten eindelijk de Amerikaansche wateren na een paar dagen door hooge zee te zijn gevaren die maar weinige menschen zonder effect liet, en vooral zuster Aukema had het erg te kwaad, die nog een dag in het hospitaal heeft gelegen en we waren bevreesd dat de dokter haar zou overgeven aan den Amerikaanschen geneeskundige, doch alles liep goed af. Na de hooge zee kregen we een heele kalme zeespiegel, welke ons verkondigde, dat we in der nieuwe wereld wateren waren. 's Avonds zagen we het verlichte „Concy Island” als een wonderland, sprookjesachtig als uit de zee verrijzen. Later zien we meer van het vasteland en eindelijk komt ook het vrijheidsbeeld met verlichte fakkel in het vizier. De boot stoomt de rivier op, doch we blijven voor den nacht in quarantaine liggen, totdat de dokter ons heeft geïnspecteerd.

Den volgenden morgen is ieder vroeg bij de hand, doch de dokter blijft zoolang weg tot de morgen haast verstreken is, tot ergernis dergenen die meenden onmiddellijk den trein naar hun bestemming te kunnen nemen.

De eerste klasse heeft heel geen moeite en de tweede klasse heel weinig; men passeert den dokter onderwijl hij je opneemt en neemt automatisch het aantal passagiers, zoodat er niet een ontkomen kan. Volgen's zeggen heeft men veel meer moeite met de Holland-Amerika Lijn. De emigratie officieren nemen meer tijd in beslag en het is dan ook laat in den middag wanneer we eindelijk vrijgesteld worden. Onze bagage is spoedig nagekeken, doch broeder Aukema mistte een groote kist waarin de meest waardevolle dingen ingepakt waren, en nergens was die te vinden. Later in Salt Lake City zijnde, kreeg hij het nagezonden.

We nemen van de familie Aukema afscheid, die maar liever den volgenden morgen vroeg verder reizen. Wij gaan naar het hoofdkantoor in Brooklijn en maken daar kennis met de zendelingen, die even hartelijk zijn als de vorigen. Er werd juist dien avond een voorstelling gegeven ten bate van een nieuwe piano. We zijn den volgenden Maandag met een heel gezelschap leden en zendelingen naar een stii zeestrand geweest, waar we een gezelligen dag hebben doorgebracht en waar ook gebed werd.

Nu waren we eindelijk in de nieuwe wereld; de indruk wordt je onmiddellijk gegeven als die verbazende hooge gebouwen gezien worden, dat is gewoon iets wonderlijks, als men in een breede straat loopt schijnt het nog maar een gangetje te zijn. We kregen het voorrecht, in Hoboken te mogen spreken, doch ik moest, of wel, ik werd verzocht in het Engelsch te spreken, wat mij feitelijk speet, daar men zich in eigen taal beter kan uitdrukken, wat ook de gevoelens der leden waren, want weinigen verstaan de taal goed en spreken dus nog minder, daarvoor wenschen de zendelingen de

bijeenkomsten zooveel mogelijk in het Engelsch te houden om daardoor de leden te noodzaken meer moeite te doen in het bestudeeren der taal. We vonden daar enkele versche Holland-Amerikanen, zooals broeder Ten Hoeve en zijn dochter, broeder Rip van Den Haag, broeder Mulder van Haarlem, broeder Douzie, Versluis en hunne familiën en nog een paar van welken me den naam ontschoten is, ze waren aller even hartelijk en blij weer nieuwe Hollandsche gezichten te zien. De familie Ten Hoeve nog onder den indruk van het verlies der vrouw en moeder, gevoelde zich natuurlijk nog niet geheel tehuis, vooral broeder niet, hij kon haar o, zoo slecht missen.

Na acht dagen in New-York met haar over, op en ondergrondsche bewegingen, vertrekken wij naar Rochester en bereiken dat na ongeveer 12 uur sporen. Ons doel was om Palmyra te bezoeken, de plaats waar de Profeet Joseph zijn hemelsche bezoekers ontving. We zoeken ook daar de zendelingen op en bevonden dat ook daar een Hollandsche familie woonde, namelijk de familie Willems, die het tamelijk goed maken te oordeelen naar den indruk die we ontvingen. We hadden daar een goed onthaal. Er arbeiden daar ook twee vrouwelijke zendelingen die evengoed als de heeren op de hoeken der straten prediken, natuurlijk onder de leiding der zendelingen, want anders zouden ze zich te veel gaan verbeelden, denkt u ook niet? Wij bezoeken de Joseph Smith's farm en vinden daar de slaapkamer waar de nachtelijke bezoeken werden ontvangen en een ander waar de eerste vertaling van het boek van Mormon geschiedde; achter de schuur is een kleine stroom die bij den winter echter tamelijk zwelt, waarin de eerste doopelingen die heilige verordening ondergingen; een kleine uitgraving kan nog worden gezien. Verderop vindt men het gewijde boschje, waar de hemelsche bezoekers den profeet verschenen; het alles wordt nu zooveel mogelijk onderhouden door den heer Bean, wat als een zending wordt gerekend.

Op den weg ontmoetten we een boer, wien we het Evangelie nog mochten verkondigen, hem aansporende broeder Bean op te zoeken en met hem over die zaken nader te spreken. Links van de boerderij, op een anderen weg, is de heuvel „Cumorah”, of zooals het bij het volk bekend is, de „Mormon Hill”. Het geheele terrein is bijzonder geschikt voor oorlogvoering van dien tijd, het is zeer heuvelachtig. De heuvel „Cumorah” is wel de hoogste in den omtrek, zoodat men zich goed voor kan stellen, de krijgsverrichtingen van daar door Moroni werden gevolgd, totdat er geen hoop meer was en hij aldus de heilige verslagen daar begroef. De boerderij en de heuvel zijn ongeveer ruim een uur van Palmyra verwijderd, waar men met een electriche tram naar Rochester terug kan. We bevonden die plaats nog als in den tijd van Joseph Smith, vier kerken vlak bij elkaar, juist op een kruispunt en op elken hoek een kerk. De electriche tram bracht ons spoedig weer naar Rochester, als ik zeg spoedig dan is dat gemeend, want ik heb nooit een sneller tram gezien, een trein gaat niet harder.

Na vijf dagen daar te hebben doorgebracht, namen we den trein naar Buffalo om vandaar naar „Niagara Falls” te gaan. Buffalo is ook een flinke stad met een groot station, doch daar we geen bepaalde verlangens hadden om er te blijven, hebben we er maar weinig van gezien. Ons doel was hoofdzakelijk gericht op het bezichtigen der grootste watervallen der wereld, en dat mag met recht zoo gezegd worden; nooit is dat voldoende te beschrijven om volkomen recht te doen aan den majestieuzen indruk van dat tafereel. Men ziet daar reuzen volumen water in nimmer eindigende snelheid en kracht van een hoogte als 50 of meer meters neerstorten en neemt verschillende kleuren aan. Het is een niet te beschrijven natuurwonder, we hebben het bezichtigd van Amerikaansche en Canaadesche zijde en zoover als het oog reikt ziet het grootere of kleinere vallen en zoogenaamde rapids, dat is waar het water door rotsen in zijn vaart gestuit wordt, begint ze door haar kracht te schuimen en te koken, en passeert met nog grooter kracht door de smallere doorgangen; die van u misschien afbeeldingen daarvan hebben, kunnen zich eenigszins voorstellen wat indruk het werkelijke te aanschouwen geeft.

Acht uur vertrok onze trein weder van Buffalo, vanwaar we rechtstreeks naar Chicago reizen. Deze groote westelijke stad bevat ons lang niet zoo goed als waar we reeds geweest waren, de straten waren lang niet zoo aangenaam en de trottoirs waren hier en daar zoo hoog dat men wel een aanloopje mocht nemen om er fatsoenlijk op te komen.

We hebben het hoofdkantoor spoedig bereikt en vinden president Winslow Far Smith en de op het kantoor werkende zendelingen al even hartelijk en hulpvaardig als de vorigen. Vandaar vertrekken we den volgenden dag naar Salt Lake City. Hoe verder we reizen, hoe minder aangenaam het terrein wordt. Men ziet duidelijk dat het Westen weinig liefhebbers vindt. Waar we eerst heerlijke landschappen hadden, zooals tusschen New-York en Rochester, langs de Hudson rivier en bergachtig land en later door een vruchtbaar bouwland, wat ons deed denken dat Amerika de voorraadschuur van Europa is, afgewisseld door meren en plassen, nu gaan we door een hoog, droog, onbewerkt wildernisachtig land, dat niets geen bekoring heeft, zelfs geen konijntje wordt gezien; nu en dan passeeren we door een mijnwerkersstad waar men ziet dat dezen nooit geen plan hebben de plaatsen te verfraaien, maar zoo gauw als ze klaar zijn een andere plaats opzoeken, een rusteloos zoeken naar kapitaal.

Als we verder naar Utah naderen, wordt het weer meer vruchtbaar en ziet het er weer meer welvarend uit; men ziet er bouwlanden en huizen omgeven met boomen, vooral populieren ziet men veel. Later zien we in de verte de bergen met hunne sneeuwkruiden en reizen door eenige kleine plaatsen tot we Ogden bereikt hebben, waar we overstappen voor Salt Lake City. Door het smelten der sneeuw is de rivier erg gezwollen, zoodat die een verbazende snelheid heeft gekregen en erg modderig is; we kunnen ons daardoor

indenken hoe het onmogelijk was om over die andere lijn te gaan door Colorado, waar een groote overströoming was die huizen en boomen en vele andere dingen meesleepte, zelfs den spoorbrug. Eindelijk is het doel bereikt en stappen we uit in Salt Lake City, waar broeder William Dalebout, zuster A. Dalebout en haar dochter met de auto op mij wachten en na een hartelijke ontvangst met spoed huiswaarts gaan en kennis gemaakt wordt met W. Dalebout's vrouw.

De ontvangst die we overal hadden, heeft niets te wenschen overgelaten en ik kan mij niet begrijpen hoe sommigen daarover hebben kunnen klagen. We melden ons op het kantoor der kerk, waar we ook heel goed worden ontvangen en worden daar rondgeleid en voorgesteld aan apostel James E. Talmage, welke de eenigst aanwezige was. President Heber J. Grant was niet aanwezig, zoodat we het voorrecht moesten missen met hem kennis te maken, maar werden verzocht later terug te komen.

We ontmoetten nu verschillende zendelingen, zooals Butterworth, Sperry, van Langeveld, Timmersma, Bernards, W. M. Lillywhite en meer anderen.

President George F. Richards, thans president van den Salt Lake City temple, ontmoetten we, alsook zijn vrouw die ons zich nog herinnerde van haar bezoek in Holland. Hun zoon, Le Grand Richards, is bisschop van Sugarhouse Ward en even beminnelijk als in Holland.

Salt Lake City is een mooie stad, doch gelijk als alle plaatsen in Amerika heeft het te leiden van de werelderisis. Het is thans niet zoo goed als voorheen en veel werkeloosheid heerscht ook daar momenteel. De Temple en Tabernacle geven een machtigen indruk en zijn wel het grootste sieraad der stad; verschillende groote zaken, flinke gebouwen, geven ook deze een echt Amerikaansch effect. De buitenwijken zijn erg aardig door de welingerichte bungalows, lage één verdieping hebbende huizen die een echt huiselijken indruk geven.

(Wordt vervolgd.)

Rijmpreekjes.

No. 9. Indien dit alles is.

Indien dit alles is — als dood is dood, dan is 't een leugen 't leven, naamloos groot. En van al de arme wezens hier beneê, staan wij, schijnkeur, het laagst — veel lager dan 't geringste dier, dat niet beseffen kan de zekerheid des doods, noch scheidenswee.

Als pijn-en-smart ons doelloos wedervaart — blind toevalspel — dan is de lachende aard als 't opzet van een kwelgeest, boos en wreed; als onze honger nooit voldoening krijgt, hoe eerder dan ons ledig harte zwijgt, hoe beter 't is, ook voor zijn ijdel leed.

Maar toch voel ik dat er rondom ons is een wondre kracht, een diep geheimenis. En ik vertrouw, trots mijn onwefendheid: de macht

die welten gaf aan 't vloedgetij, aan maan en sterren, moet — getuigen zij — wel werken met rechtvaardig, wijs beleid.

* * *

Op deze wijs zing ik een zanger na, wiens lied ik las hier in Amerika. Ik ken hem niet, wijl men zijn naam verzweg; toch ken ik hem: als een verwante geest, een ziel die in het Boek der Scheping leest en, trots veel raadselschrift, een antwoord kreeg.

Gij, lezer, GIJ, zeg mij: leest ge ooit dat Boek? Brengt ge ooit een uurtje in overpeinzing zoek in Gods natuur, in Zijner handen werk? Riept ge immer uit met David van weleer: De hemelen verkondigen Zijn eer? — Hoe grootsch de aanbidding in der eeuwen kerk!

Salt Lake City, Utah.

FRANK I. KOOYMAN.

De Bruid en de Bruidegom.

Eens was er een man die zijn grootste vertrouwen schonk aan een meisje, schoon en oprecht. Een heele tijd verliep en het meisje was gelukkig. Doch plotseling werd hij van haar zijde geroepen, hij verliet haar; lang wachtte zij, maar hij keerde niet terug. Hare vrienden hadden medelijden met haar, en door mededingers werd zij bespot en men wees op haar en zeide: „Hij heeft u verlaten, hij zal nimmer wederkeeren.” Het meisje zocht haar kamer op en in stilte las zij de brieven welke haar geliefde haar had geschreven, waarin hij beloofde altijd getrouw, altijd oprecht te zullen zijn. Weenend las zij ze, maar zij brachten troost aan haar hart: Zij droogde hare oogen en twijfelde niet.

Een blijde dag brak voor haar aan: De man, dien zij liefhad, keerde weder en toen hij vernam dat anderen hadden getwijfeld, en haar vroeg hoe zij haar geloof had behouden, toonde zij hem zijn brieven, welke eeuwige trouw verklaarden.

Israëi, in ellende en slaverij, werd bespot door de natiën; hare hoop op verlossing werd een voorwerp van bespottung; hare wijzen schimpten daarover; hare heilige mannen spotten. In hare synagogen, in hare scholen ging Israëi; zij las de brieven welke God haar had geschreven, en geloofde in de heilige beloften daarin vervat.

God zal haar meltertijd verlossen; en als Hij zegt: „Hoe kondet gij alleen getrouw blijven, van al de spottende natiën?”

Zij zal naar de wet verwijzen en antwoorden:

„Indien uwe wet niet ware geweest al mijne vermaking, ik ware in mijnen druk al lang vergaan.”

T. K.

INHOUD.

Het „Onze Vader”	Blz. 353	„Het Westen”	Blz. 361
Wat een mensch moet doen om zalig te worden	„ 358	Rijmpreekjes	„ 367
Indrukken onzer reis naar		De Bruid en de Bruidegom	„ 368